

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

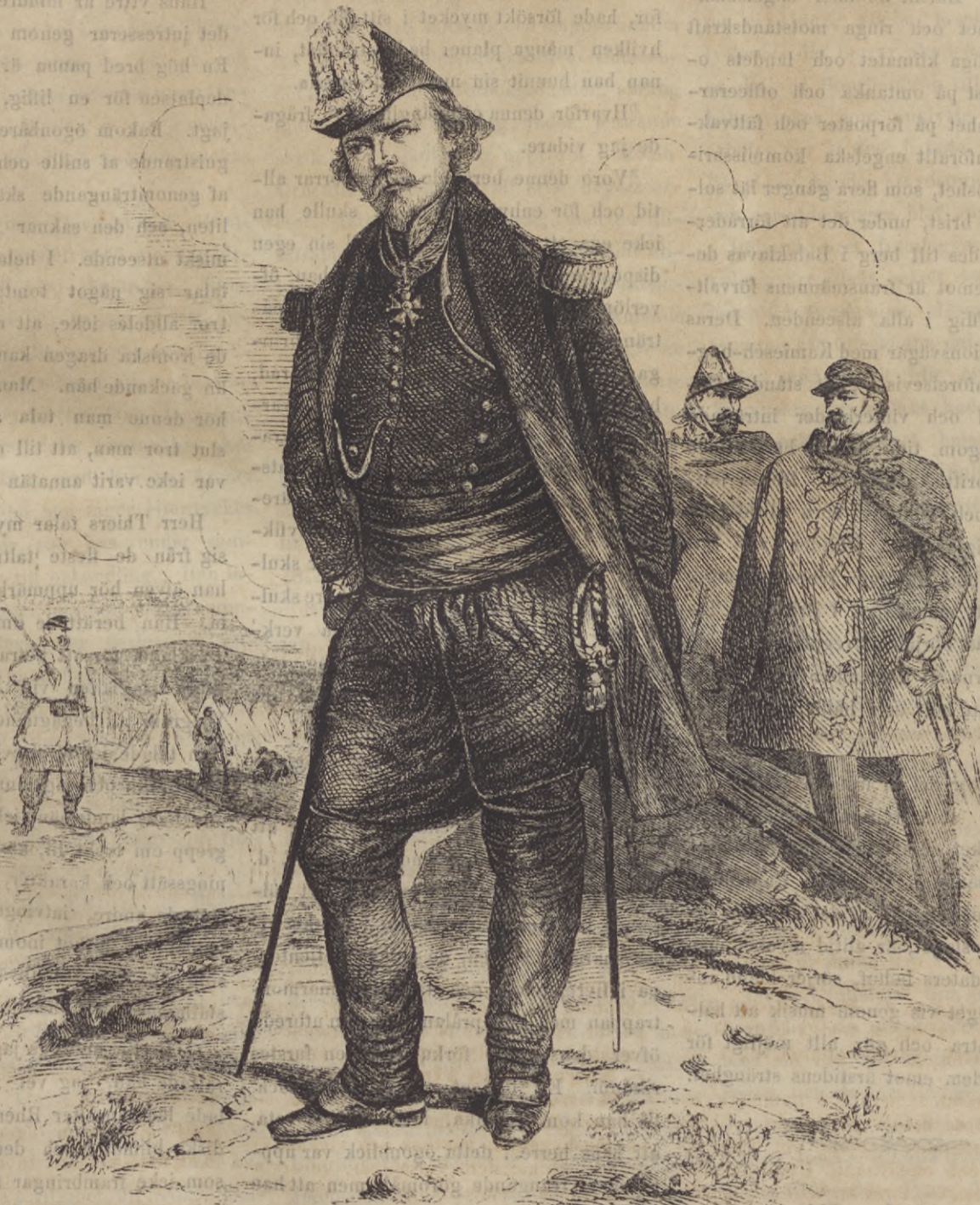
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

No 9. Utkommer hvarje Söndag. **Gotheborg den 25 Februari 1855.** Pris för år: **6 R:dr 32 sk. B:co. IX årgången.**

General Canrobert.

De Allierades vid Sebastopol förhållanden.

Allt mer och mer visar sig fransmännens öfverlägsenhet öfver engelsmännen och redan nu föres kriget hufvudsakligast af de förra. Under det att brittiska hären före landstigningen räknade 26,000, men den franska endast 23,000 man, är den förra trots de inträffade förstärkningarna nu på sin höjd blott 18,000 man, under det att general Canroberts armé redan vid slutet af året hade mer än fördubblat sig. Härtill kommer engelsmännens rådlöshet och ringa motståndskraft mot det dåliga klimatet och landets osundhet, brist på omtanka och officerarnes vårdslöshet på förposter och fältvakter och framförallt engelska kommissariatets vårdslöshet, som flera gånger lät soldaterna lida brist, under det att förråderna upptornades till berg i Balaklavas depoter. Deremot är fransmännens förvaltning förträfflig i alla afseenden. Deras kommunikationsvägar med Kamiesch-bugten äro jemförelsevis i godt stånd. Deras lifsmedel och vinterkläder inträffade hittills i lagom tid. Deras hästar ledo mindre än brittiska arméns. Deras fälthospitaler och sjukhus voro alltid i ett ändamålsenligt skick. Följden var, att arméen bibehöll sitt goda lynne och mod, under det att manskapet i Britternes läger ända från början af regntiden till de sista veckorna af December fortfarande voro nära att helt och hållet tappa modet.

Men en stor del af franska härens företrädaren är utan tvifvel att söka i det sätt på hvilket dess öfverbefälhafvare bemöter densamma. General Canrobert, älskligt ännu lidande af det sår han erhöi i Alma-slaget, är alltid mycket mån om sina soldaters behof, sörjer bland annat på ett eget vis genom musik att hålla dem muntra och gör allt möjligt för att skydda dem emot årstidens stränghet.

Ett besök hos Thiers.

Vid St. Georges torg i Paris visas den främmande ett elegant hotell, hvars förgård är infattad af ett förgylldt staket och de högt vexande träden innanför detsamma, gifva deråt ett friskt utseende.

"Här bor den lille Thiers!" förkunnade lakoniskt ciceronen; ty han vet, att detta ord är tillräckligt att leda utlänningens eller provinsboens uppmärksamhet på det betecknade huset.

"Icke illa för en för detta proletär," tänkte jag vid mig sjelf, då detta korta meddelande gjordes mig.

"Är det svårt att få tala med herr Thiers?" frågade jag.

"Omöjligt, som ni väl kan tänka, utan särskild rekommendation," lydde min förres svar, hvilken, såsom jag senare erfor, hade försökt mycket i sitt lif, och för hvilken många planer hade strandat, innan han hunnit sin nuvarande syssla.

"Hvarför denna otillgänglighet?" frågade jag vidare.

"Voro denne berömde mans dörrar alltid och för enhvar öppna, så skulle han icke ega ett enda ögonblick till sin egen disposition, till den grad skulle han öfverlöpas och bestormas af all slags påträngighet. Enhvar nybörjare skulle bringa honom sitt manuskript och begära råd, bedömande och rekommendation; hvarje tidningsläsare skulle för honom utkrama sin politiska vishet, för att af statsmannen låta berömma sig, hvarje bit äregririghet skulle begära understöd. Nyfikne, entusiaster och entusiastinnor skulle fylla hotellets rum, autografälskare skulle taga hela hans skriftställeriska verksamhet i anspråk. Ni är främling och känner icke vårt Paris, der enhvar blir pungslagen som icke ser upp."

Jag hade fått min lexa och vi gingo vidare.

Efter någon tid lyckades det mig att få en skriftlig rekommendation till f. d. ministern och jag begaf mig till det välkända hotellet. Korridoren, formaket eller snarare försalen, de många betjenterna i livré, bilder och statyetter, marmortrappan med den prälände mattan utbredd öfver densamma, förkunnade en furstes rikdom. En betjent anmälde mig och, då han kom tillbaka, lät han mig veta, att hans herre i detta ögonblick var upptagen af trängande göromål, men att han utbad sig mitt besök följande morgon klockan sju. Jag trodde mig hafva hört fel och frågade: "Klockan sju på morgonen?"

"Precist, min herre," svarade betjenten.

Och då jag infann mig vid utsatt timma, var herr Thiers redan i full toalett, i svart frack, statsmannens favoritplagg, upptagen i sitt arbetsrum af göromål. Lyxen i en bildad, konstälskande mans arbetsrum verkade mera välgörande på mig, än det prälände uttryck af rikdom som mötte mig uti de andra rum genom hvilka jag kom.

Herr Thiers mottog mig höfligt med enkel vänlighet och i ett nu var ett lifligt samtal i gång.

Hans yttre är mindre än intagande; men det intresserar genom sin egna pregel. En hög bred panna är synbarligen skådeplatsen för en liffig, oafbruten tankejagt. Bakom ögonhåren glänsar ett öga, gnistrande af snille och söderns eld och af genomträngande skärpa; gestalten är liten, och den saknar icke ett visst komiskt utseende. I hela hans väsen uttalar sig något tomtgubbeaktigt. Man tror aldeles icke, att ur denna mun med de ironiska dragen kan flyta något annat än gäckande hån. Man förvånas, när man hör denne man tala allvarsamt och till slut tror man, att till och med detta allvar icke varit annatän skämt.

Herr Thiers talar mycket, men skiljer sig från de flesta talträngde deruti, att han äfven hör uppmärksamt då andra tala. Han berättade om sin resa genom Tyskland, för att betrakta de dervarande stora slagfälten vid Jena, Leipzig och Wagram till begagnande för sin historia. Han talade jemförelsevis litet om Wien och Berlin och jag fann, att han, likasom alle hans landsmän, icke hade något begrepp om tyskt lif, känsla, konst, åskådningssätt och karaktér, och att han, likasom de andre, intvingar sin dom öfver landet och folket inom de franska fraser, som alls icke äro användbara på Tyska ställningar och förhållanden.

"I Berlin mottogs jag kallsinnigt," berättade han, "jag vet icke om min uttalande längtan efter Rhen eller om det nordiska klimatet och den sandiga marken, som icke frambringa något vin, eller till och med den tyska filosofien, som i staden vid Spree så omåttligt bedrifves af ung och gammal, af alla stånd och köa, voro skulden. I Wien mottogs jag mycket gästvänligare. Man tycktes vid Donau mycket mera göra afseende på min

vältalighets än min politiska riktning. Till och med herr von Metternich var mycket förekommande och behandlade mig som en berömd konstnär. — Wien förekom mig som en fashionable, den der blott bekymrar sig om nöjen och förströelser, dansarinnor, aktriser, hästar, taffel och lustpartier och sträfvar efter bildning nätt och jemt så mycket som är af nöden för ett angenämt umgänge. — Berlin deremot förekom mig som en kammarlärd, hvilken vet och tänker mycket; men alltid är knarrig och en dålig sällskapsman."

Jag hade varit en hel timme hos Thiers; den hade förflutit som en minut och då jag lemnade honom, surrade tusen tankar i mitt hufvud, hvilka genom exministerns samtal hade blifvit hos mig väckte och lifvade.

Jag fann hos herr Thier ett lätt sätt att vara, som håller medelvägen emellan förtrolighet och tillgjord förnämhet. Konversationen knöts hos honom så fort, fördes så lifligt, att allt tvunget och brydsamt vid ett första möte i ett nu bortföll och hvad jag i synnerhet fann fängslande hos denne politiske tomtgubbe, som fortfarande gycklar med Europa, är det stora intresse, som han tager eller tyckes taga i alla frågor, som han under samtalet framställer till behandling. Han låter en alltid känna, att han vill låta upplysa sig och tillerkänner derigenom en, hvar, som talar med honom, en liten öfverlägsenhet. Detta egendomliga kittlande af den hvardagliga fäfan har tillskyndat den begåfvade mannen väsendtliga tjänster på hans politiskt-konstitutionella baaa, i det han derigenom tillvann sig anhängare och röster.

Louis Adolph Thiers är född i Marseille den 16 April 1797. Hans fader var en hamnarbetare af icke helt och hållet klanderfri lefnadsvandel; men hans moder var en värdig dotter af en aktningvärd köpmansfamilj och på denna sidan har herr Thiers ett utmärkt släktskap; ty André Chenier, den berömda skalden och girandisten, var hans kusin. Den stora torftighet, uti hvilken hans moders familj förföll, förklarar det olikartade svågernskapet.

Då Napoleon I införde universitetsundervisningen i Frankrike, var Thiers just i den rätta åldern att börja sina studier.

Han inträdde i Marseilles lyceum försedd med ett kejsarligt stipendium, som hans moder för honom utverkat. I början öfverlemnade han sig helt och hållet till sitt själfsväld och bekymrade sig föga om vetenskaperna. Han var i fortfarande tvist och strid med sina skolkamrater, och till och med emot sina lärare visade han icke den tillbörliga aktningen. Man berättar, att han en gång laggt beak på sin professors stol, för att, som han sade, göra honom "oafsättlig." En annan gång uppdrog han under föreläsningen ur sin pulpet en kattunge, hvars tassor han hade försett med nötskal och släppte honom lös på bordet. Förskräckt öfver slamrandet af den ovanliga fotbeklädnaden, sprang djuret rasande omkring under jemrande skrik. Man tänke sig upproret i skolan. Orostiftaren dömdes till åtta dagars arrest. Intet straff verkade; men en tillrättavisning, uti hvilken man förehöll stipendiaten den välgerning, som han lättsinigt glömde, förödmjukade och kufvade honom så mycket, att den frambragte en plötslig förändring i hans hela väsen. Detta förödmjukande gjorde gossen allvarsam, arbetsam till öfverdrift och eftertänksam. — Ett underbart karaktersdrag hos ett barn. — Från denna tid erhöi den lille Thiers fortfarande och ända till år 1815 första priset i sin klass.

Hunnen igenom den förberedande skolan, reste han till Aix, för att der studera lagfarenheten. Fri från dessa band, som det kejsarliga understödet ålagt honom, hängaf han sig på ett allvarigare sätt åt sin benägenhet för motstånd än förut, då han genom själfsväldiga spratt bragte professorer och kamrater i uppror. Den politiska rörelse, som vid denna tid öfverallt, i hvarje by, i hvarje samhälle bragte alla snillen till en sträng söndring, ryckte äfven honom med sig i dess hvirvel, och vid en ålder af 18 år var Thier, oaktadt sitt oansenliga yttre, medelpunkten, ledaren af det liberala partiet bland sina skolkamrater, hvilka anslöto sig till andra likasinnade unga personer. Bourbonernes anhängare bland borgarne äfvensom bland professorernas elever hatade på det bittraste den unge rebellen, hvilken redan då visade sig ega förmåga att öfvertala, hänrycka och i synnerhet förföra till öfvergång på sitt parti. Den unge mannen arbetade med en ifver och

ihärdighet, som man alls icke hade kunnat tilltro hans rörliga lynne; han öfvade sig outröttligt att tänka, samt att väl ordna och uttrycka sina tankar.

Akademien i Aix utsatte ett pris för det bästa loftal till ära för den berömde markisen af Vauvenargués. Den blifvande juristen behandlade uppgiften. Han ombesörjde tvenne kopior af utarbetningen, af hvilka den ena på öfligt sätt tillställdes akademien och med den andra beredde han sina intimaste vänner nöjet att höra den föreläst.

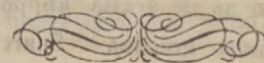
Den lille Thiers' täflan om priset blef nu ej längre någon hemlighet. Äfven lyckades det herrar akademici, af hvilka en del var Bourbonerne tillgifne, att erhålla vinkar, som upplyste dem om, att arbetet var af den hatade motståndaren. På så sätt hände, att rösterna voro delade och prisutdelningen blef uppskjuten.

Följande året framlägger den lille revolutionären helt enkelt det bekanta arbetet för akademien. Domrärne anse sig tvungne att tillerkänna det ett "accessit." Krönt med priset blir ett loftal öfver Vauvenargués, hvilket hade kommit från Paris, och på hvilket hela det lärda gillet, utan afseende på politisk meningolikhhet, uttömmar hela sitt beröm. Men hvilken förvåning väcktes ej hos prisdomrärne, då de öppnat kuverten, som inneslöt författarens namn, och med häpnad läste "Adolp Thiers," som hade föranstalltat loftalets försändning från Paris. Den öfverfulla salen bröt ut i en dånande skrattsalfva. Herrar akademici sänkte skamflata och förargade sina ögon. Den politiska passionen blandar sig nu i angelägenheten, och den priskrönte bäres i triumf af Aix' invånare genom gatorna.

För den unge Thiers fanns blott en väg, på hvilken han kunde vänta lycka: vägen till Paris.

Då han fulländat sina juridiska studier, begaf han sig också verkligen i sällskap med sin vän och skolkamrat Miguét på resan, och de foro begge till hufvud- och residensstaden vid Seinen, till äregirighetens Mekka, till alla lycksökande Fransmäns Eldorado. Herr Thiers måste till Paris, ty denna stad och denne man äro liksom skapade för hvarandra.

(Forts.)

De Allierade framför Sebastopol.

Hela den civilicerade-verldens ögon äro rigtade på Krim och de krigiska operationerna framför Sebastopol och dess omgifning. Enhvar, huru litet han än förstår deraf och huru litet klart begrepp han än har om krigförande, söker han dock att göra sina beräkningar öfver, när och huru de allierades härar kunna börja sina anfall mot Svarta havets fästning. Tidningarne tala om bataljer; blott Rysarnes utfall från fästningen skola fortfarande med mer eller mindre lycklig framgång. Deremot äro de öfverfyllda med berättelser om de allierades belägenhet. Enligt de engelska tidningarne låta dessa skildringar från engelsmännens läger ytterst sorgligt. Emellertid torde det icke vara ointressant att erfara den omsorg, hvarmed Fransmännens kejsare sörjer för sina trupper.

Redan vid slutet af November funderade de franske och engelske myndigheterna på, huru de mot den annalkande vintern skola på Krim förläna soldaterna skydd. Först tänkte man på sådana baracker af trä som man begagnat i lägret vid Satory. Andra mönster projekterades såväl i Frankrike som England, då baracker ansågos för otillräcklige. Ändamålsenligast tyckes en uppfinning af en fransk korgmakare, Héomet i Versailles, vara, hvilken föreslog att göra tält af flätadt vide. De på detta sätt förfärdigade tält äro både lätta och starka och derjemte varmare än baracker.

Våra bifogade illustrationer framställa olika slag af dessa tält, såsom texten under hvar och ett förklarar.

Ceylon.

Ju närmare man kommer Ceylon, desto tydligare urskiljer man strandbrädens täta grönska, uti hvilken man snart upptäcker kokoskogor afsticka mot bergskogarnes dunkla blå: — ännu en kort stund, och man löper långsamt in i den af klippor innesluta Ponte Galles hamn vid öns södra udde. Herrligt prunka de täta palmskogarne, och utomordentligt skönt afsticker den hvitskummande bränningen på de svarta klipporna mot denna djupa grönska. Snart omgifves de

Officers-tält.

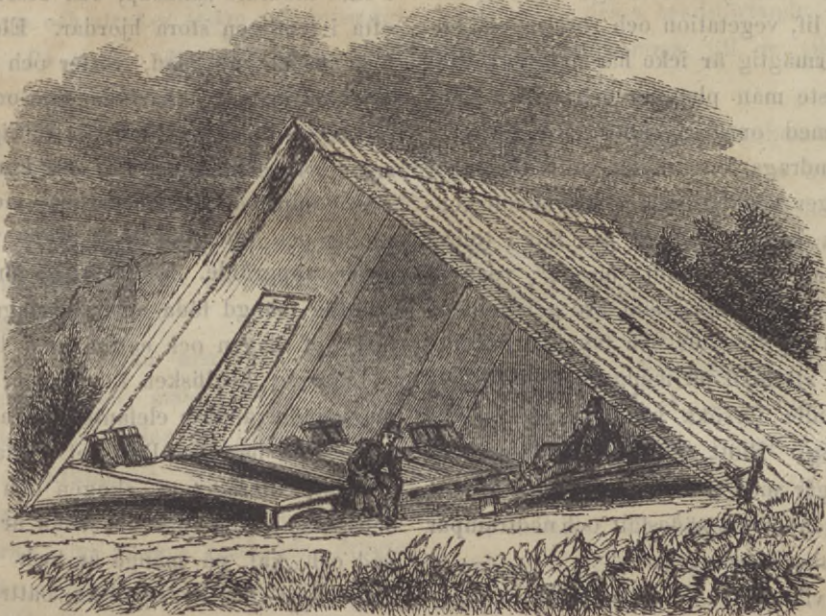

Tält för andra ändamål, såsom stall, sjukhus o. s. v.

Utantill.

Innantill.

ankommandes fartyg af en hop små, af urholkade trästammar förfärdigade ökstocar, under det att äfven stora båtar visa sig, hvilka bestå af flera sammanfogade trästammar och hafva på hvarje sida ett stycke trä af båtens halfva längd, för att skydda densamma från kantring. Med sådana fartyg, kalladt Oareh, våga Cingaleserne sig långt ut på hafvet. Magra, kopparbruna karlar med lifliga svarta ögon, fint markeradt ansigte och korpsvart hår, som baktill är samladt i en knut, sitta i dessa bräckliga båtar, omgjordade, i stället för all annan beklädnad, med

ett torftigt förkläde; och bland desse synes små pojkar med de sötaste ansigten, med rikt svart hår, som faller ända ned på ryggen. Solen skiner glödande, och de aromatiska ångorna från kryddön kringsvalla främlingen, som begärligt inandas desamma. Försatt från sjöluften till denna, med blomsterdoft uppfyllda drifhusluft, känner man sig nästan som en tillfrisknad sjuk, som för första gången träder en varm vårdag in i en skön trädgård. Långt ut på hafvet spårar man redan denna balsamiska luft, om den också just icke eger kanellukt, om hvilken

så många resande berättat fabler, föranledda genom en vanlig list af skeppschirurgerna, som pläga stänka några droppar kanelolja på däck, när man passerar Ceylon. — En stor mängd af infödingar i alla möjliga kostymer emottager vid stranden de landstigande, i spetsen höfdingarne med stora talrickformade hattar af musselin, de vida hvita kläderna sammanhållne öfver magen med en bred guldördel. Folk af de högre kasterna utmärka sig genom en kort holländsk tröja och en stor ostindisk näsduk, liksom en underkjortel slagen om benen. En stor kamm af finaste sköldpadd sammanhåller det snyggt tillbakakammade håret, som flätas till en piska. Af liten vext och svag kroppsbyggnad hafva karlarne något qvinligt i sitt utseende, dock vänjer man sig snart att finna de egentliga Cingalesernes glänsande kaffebruna hudfärg, deras fina ansigte och stora svarta ögon vackra. Från dem skilja sig väsendtligen de fulare Malabarer genom en mera gråbrun hudfärg, starkare benbyggnad, platt näsa och ett kort, ofta lurfvigt hår, som klipptes och aldrig flätas. Ej sällan varseblir man bland den brokiga mängden äfven några gentlemän af uråldrig portugisisk och holländsk härkomst, och de gammalmodiga kostymer, hvaruti de visa sig, äro högst besynnerliga; ty de bestå af en baretlik hufvudbetäckning, guldgalonerade, ända till armbågen uppvikte jackor med ofantligt stora knappor och underkläder af ostindiska dukar, samt slutligen stora örringar och en mängd fingerringar. Större delen af denna befolkning, så nakna de fleste än gå — i synnerhet de yngre, hvilkas hela beklädnad består af en smal remsa tyg omkring höfterna — är försedd med parasoller af kinesisk fabrik af lakeradt papper och bamburör.

Igenom en gammal holländsk port, beklädd med en grön mossa, kommer man till en öppen envåningsbyggnad, af gammalmodigt utseende, omgifven af en luftig veranda, hvars stora stenlaggda rum icke förmår att länge fängsla de resande, emedan en blick ned på gården oemotståndligt lockar ut i det fria. Hvilken blomsterprakt af röda och gula Hibiscus, hvilken tjock och skön sammetsmjuk gräsmatta, hvars like man endast finner i England. Här finner man den präktiga Plu-

meria med sin herrliga lukt, der öfver muren höja sig Bananer af jettehöjd, Papay- och brödfruktträd. På en mossgrön trappa stiger man ned till den 20 fot djupare belägna trädgården: en af otaliga djur upplifvad vildmark. Emmellan det höga gräset, som hvimlar af täcka gröna ödlor, glänsa mångfärgade orchidéer af underbar skönhet och en mängd rödblommiga balsaminer. Der stå brödfruktträd med halfalns breda, taggiga, glänsande blad, hvit stam och centnertunga, gröngula, klotrunda frukter, den prydliga Papayen med den regelmässigt kegelformiga stängeln, bladkronan i toppen, hvarje blad så bredt som en parasoll, och derunder fylliga fruktklasar. Här finnas Pisangträd, som öfverallt i Indien kallas Bananer, hvilkas rörformiga, tjocka, saftiga stam bär 8 fot långa rätt uppstående blad. Hvem kan väl tänka sig, att detta fotstjocka 20 fot höga träd med sin yppiga vext är en årgammal planta! I den täta skugga, som kastas af denna ofantliga bladmassa, herrskar dock en ångatmosfer, som är ytterst begärlig för skorpioner och ormar; smärta bruna ödlor med trekantigt hufvud slinta fram emellan grenarne och ett slags stora steklar uppfylla den heta luften med sitt surrande. Kråkor, skrikande mycket fulare än våra sitta på alla träd och betrakta nyfiken och oförsämmt de inträngande främlingarne.

Går man tillbaka igenom den ofvanför skildrade porten, för att komma ut i det fria, så ser man derute de veklige Cinghaleserne ligga i grupper på marken och spela med brokiga stenar. Säljare af betelblad och arekanötter samt förnäma Cinghaleser, som bäras i palankiner möta åskådarne, äfvensom buffelhjordar och zebu-oxar, som draga korgvagnar, hopflätade af kokosblad. En allé af ibisträd med stora gula blad förer från citadellet, som hörer till det ofvannämnda huset, till staden, som blott består af tvenne långa gator med envänings småhus eller hyddor. Vid den gatan man först beträder finnas endas köpmän; men alla invånarnes utseende uttrycker belåtenhet och välmåga; man ser intet bedröfvadt ansigte och ingen tänker på ansträngande arbete; ty hvarför behöfva de göra sig lifvet tungt, då de utan stor möda kunna lefva af kokosötter och ris. — Har man kommit till slutet af gatan, träder man in uti en tät skogspark af kokospalmer, arekapalmer och bananer, hvilken omedelbart slutar sig till bazarstaden och

omsluter den närliggande hafskusten. Man har knappt ord för det underbara intrycket af den tropiska naturens yppighet, den varma, fuktiga, af kryddor doftande tunga luften, den sparsamma belysning, som genomtränger de tjocka palmkronorna: allt åstadkommer en effekt af dröm och lugn. Der hvarest palmerna icke stå instängde i trädgårdar, betäcker ett tätt buskage marken, hvilket blifver lägre ju närmare man kommer hafvet. Mellan buskarne hvimlar det af små gröna ormar; krabbor af de lifligaste färger ila fram öfver stenarne och gömma sig, då de förföljas, i det de krypa in under den sköna, rödblommiga Johannisörtens täta rankor. Ananas och Pandang trifvas här vildt på torra klippor, närde af luftens beständiga fuktighet. Hvilken njutning, att här få sätta sig och frässa i åskådandet af alla dessa under!

Dock vidare, beständigt vidare! Öfverallt lif, vegetation och rörelse; och huru öfvermåttig är icke här naturen! Hos oss måste man plantera och under många år med omsorg sköta sina träd, för att framdraga en draglig vextlighet; här förtränger vegetationen nästan människorna och begraver byar och fält i tjocka busksnår, som, kalladt "jungle", vexas så tätt stam vid stam, samt äro genomflätade med snyltplantor och taggiga parasitvexter, att man på många ställen förgäfvets skulle försöka att bana sig en genomgång. Blott elefanten, vildmarkens herre, går med sina jettepelare fram som barn igenom ett sädesfält och nedtrampar den brakande skogen.

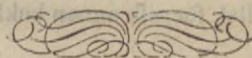
Den vilde elefantens utseende är obeskrifligt majestätiskt och imponerande. Dess gigantiska höjd och kolossala umfang gifver honom i förening med hans klokhet och egendomliga vanor, i jägarens ögon ett inträse, som intet annat djur kan väcka. Elefantens rörelse är, så länge han icke blir störd, ett dristigt, fritt, långt steg, och, till följd af hans fots egendomliga bildning, är hans uppträdande ytterst lätt och ohörbart, under det att alla hans rörelser ega något egendomligt mjukt och gratiöst. Detta har emellertid blott afseende på elefanten, så länge han ostörd får vandra omkring, ty, retad af jägaren, visar han sig som den farligaste fiende och är vida svårare att besegra än något annat jagadt djur. Elefanten är i vildmarken ett dristigt djur, som utan långt betänkande går hvarje angripare på lifvet, och farligast äro de, från hjorden utstötte för sjelfva lefvande

hanarne, hvilka till och med utan att vara retade passa på människorna och döda dem långsamt med mycken betänksamhet. Men i allmänhet fruktar elefanten människorna och ett barn kan drifva hundratals på flykten. Om de på detta sätt störas, vandra de en lång sträcka innan de stanna. Det är förvånande huru snart dessa sluga djur märka en jägares närvaro inom deras gebit. Har en trupp blifvit angripen, äro alla de öfrige elefaterna inom samma distrikt derom underlade inom två å tre dagar, hvarefter de samfildt lemna detta område i det de vandra till långt aflägsna trakter och lemna jägaren intet annat val, än att söka sig ett nytt ställe för sin jagt.

De gamle elefthanarne träffas antingen enskilda eller parvis och hålla sig tillsammans i små hjordar från sex till tjugo individer, de yngre hanarne blifva flera år i sina mödrars sällskap, och desse träffas ofta i temligen stora hjordar. Elefantens föda består af blad, rötter och qvistar samt en mängd olikartade lökar och jordfrukter, hvilkas läge hans förträffliga luktsinne visar honom. För att komma åt dem upprifver han marken med sina tänder och man finner på detta vis hela åkrar uppgräfle. Elefaterna förtära en ofantlig mängd föda och tillbringa större delen af dagen och natten med betande.

Likasom hvalfisken i oceanen, känner och genomvandrar elefanten stora sträckor. Han besöker alltid det friskaste och grönaste området af skogen och lemna densamma, först när en sådan är uttorkad och kal, på många år och vandrar långt bort för att uppsöka bättre bete. För sin vistelse väljer han den ensamaste och djupaste delen af skogen, för det mesta långt aflägsnad från de floder och källor, ur hvilka han dricker. Vid torr och varm väderlek besöker han dessa vattningsställen hvarje natt; men vid kulen eller molndiger himmel blott hvar tredje eller fjerde dag. Mot solens nedgång lemna han sin aflägsna middagsboning och börjar sin marsch åt källan, som kanske ligger på ett par mils afstand. Denna hinner han vanligen emellan klockan nio och midnatt, hvarpå han, sedan han släckt sin törst och afkylt sin kropp genom att spruta stora vattenmassor öfver ryggen, återvänder inåt skogen.

(Forts.)

För Salongen.

Paris den 25 Januari 1855.

Gud vare lof, den senaste dårskapens feber har lemnat oss — Potichomanien är öfver. Man kom småningom underfund med, att glas, öfverklustradt med papper, var dyrare än äkta porslin från China, måladt på sitt äkta chinesiska vis, oafsedt dessutom, att det fabricerade glas-porslinet var lika bräckligt som glas och att pappersutskärning och papperspåklistring till och med icke var något nytt. Under regentskapets tid hade det nemligen en längre tid bland damerna blifvit en mani att utklippa kopparstick, till och med mästerverk, för att klistra dem på fenster, speglar och böcker. Mlle. Aïssé skriver: "Utklippningen är ett slags raseri och vi sönderklippa allt, stort och smått. Dessa utklippte bilder klistras man på papp och stryker sedan en fernisa deröfver. På detta sätt gör man tapeter, fensterramar, skärmar och dylikt. Det gifves böcker med kopparstick, som kosta ända till 200 francs, och fruar, som till och med sönderklippa kopparstick till 100 livres värde. Om detta kommer att fortfara, så sönderklippes väl slutligen äfven Raphaels målningar."

Nu vänder man alla sina tankar på karnevalen och maskeradbalerna. Tyvärr kan man redan nu göra den sorgliga anmärkningen, att maskeradbalerna äro intet mindre än brokiga, utan söka utmärka sig genom enahanda dragter. Det är emellertid allt fantasi från vår tid; till och med Debardören, som ännu under förre karnevalen förde sitt lustiga regemente, är utträngd och man ser intet annat än Debureaus (Pantalons) i hvit dräkt med hvitt ansigte och sockertopps-hatt bredvid Camargos i röda strumpor, mycket korta rockar och trångt åtsittande, mycket utringade lifstycken. Man får länge söka bland mängden af masker innan man finner en turk, postiljon, kalifornier eller till och med en bepantrad riddare, romare eller grek o. s. v. Och så likformiga kostymerne äro, så monotont är dansen, — galopp, och intet annat än galopp och ju mer stormande och vild, desto bättre. Är också detta ett karakteristiskt tecken på jemnlighetssystemet, det alltid framåtrusande, det amerikanska *Go ahead*, som nu öfverallt i Europa gör sig gällande?

Vi kunna ej längre neka, att Amerika i många afseenden börjar att inverka på oss. Det nyaste amerikanska i Paris är den "amerikanska buffeten", en, såsom många säga, utomordentlig förbättring af de hittillsvarande restaurationerna; men enligt vår mening intet annat än införandet af den amerikanska skyndsamheten, som icke medgifver någon hvila. Man äter nemligen vid dessa "Buffets" på stående fot. Om njutning och snillrik konversation, som hittills var taffelns bästa krydda, kan här naturligtvis aldrig komma i fråga. Ännu ett steg, och man skall spisa på gatan, under det man går att sköta sina affärer. Härigenom sparar man visserligen tid och befördrar kanske äfven matsmältningen; men skola icke dessa såkallade förbättringar slutligen göra lifvet odrägligt, och skola vi icke äfven genom dessa bröststörtande framsteg slutligen återkomma till de vildes tillstånd?

Något annat nytt amerikanskt i Paris är ett stort hotell, som man bygger vid gatan Rivoli och som skall hafva 1500 rum med 1500 sängar och 1500 tjenare.

Vidare vill man bygga ett stort familjpalats för familjer af första, andra och tredje rangen. Våningarne för första rangen skola glänsa af marmor och guld och för 6000 francs årligen skall man der hafva hela elegansen af *high life*, bad, läsrum måltider för ända till tio personer, equipager, betjenter i dyrbara livrées, kort allt, som man nu eljest icke kan hafva för 60,000 francs.

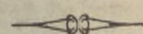
Till all lycka äro alla dessa saker bubblor, som under alla tider uppstiga; modet leker ett ögonblick med dem och vänder sig sedan åt något annat.

Ett annat mode fordrar, att en elegant dame afsäger sig sin gamla papagoja och anskaffar sig en nyholländsk, som är liten och pryddig, vackert befvädrad, ännu sällsynt och dyr. *Psittacus undulatus* är dess vetenskapliga namn och hon har det verkliga företrädet framför de hittills omtyckte, att hon icke skriker så gällt. Hon lär sig dock äfven att tala.

Skall en elegant dame skriva, så fordrar modet, att hon måste hafva en lackerad portefölj, ett skrifdon af rosenträ med utmärkt snideriarbete, pennskaft af malachit eller bornsten, sigill och penn-

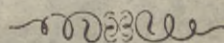
knif med skaft af samma ämnen och silfversand, d. ä. pulveriseradt silfver. Men det är ännu bättre, att icke begagna någon sand alls, utan aftorka det skrifna bladet på portföljens fina rosenpapper. Hon får endast skriva på hvitt, engelskt glanspapper med eller utan guldsnitt. Till försegling får damen blott begagna hvitt, parfymradt lack under det att det röda endast begagnas af herrn, men äfven detta måste vara parfymradt.

Bifogade planch utvisar det nuvarande vintermodet i klädseln.

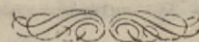
Charad.

Du undrar, broder! huru bland Magnater
Baron von Flax så fort mitt första blef
och genom hvilka storverk och mandater
den fnasken upp i taburetten klef.
Jo, ser du, såsom Chef för Lifsqadronen
mitt andra styra kunde han sitt ök
och därför var det billigt att nationen
ock styras fick af honom, på försök.
Och språnget i fåtöljen från stigbygeln
gick som en dans för Flax, se'n i den man,
som fäst mitt tredje uti vestra flygeln
af Carlars slott, en gynnare han fann.
För öfrigt var han känd att efter normen
mitt fjerde vara, såsom rojalist,
och hur han röstade för uniformen,
nog mindes vederbörande se'n sist.
När härtill kommer att han är mitt hela
och räknar ajelfva Oden till sin ätt,
så var han klippt och skuren till att spela
en sådan roll, begriper du ej det?

Djurtämjerskan.

I Paris väcker det med *Cirque Napoleon* förenade menageriet mycket uppseende. En ofantlig björn visar sig der brevid en hyena, två lejon och en lejoninna. I synnerhet stegras intresset, då en ung flicka, mamsell Borelly, inträder till de vilda bestarne och leker med dem, som om det blott vore med små hundar och kattor.

Vintermoder.

Nästa N:o utgifves den 4 Mars.

Djurtämjerskan i Cirque Napoleon.

C. PETERSENS OFFICIN 1855.

Härmed följer Bihaget: "Minnigrey", pag. 11-18.